

FELLINGER KÁROLY

Szirtfolt

A múltó idő összefúj bennünket,
a Hold mellé egy másik Holdat keres
a szemünk, mintha nem lenne elég a
Föld, elejtett vadak a csillagaink,

mert nem hagynak soha kétségbe esni,
a reményről kizárólag a fecskék
jutnak eszünkbe, amint összegyűlnek
a villanydróton az utazás előtt.

Az összegyűrt, üres papírlapon, mi-
előtt a kosarat kiürítenék,
úgyis ott lesz a megírhatatlan vers,
ami mindegyik költőnél ugyanaz.

Vadgesztenye

*„a gyümölcsbefőttek fémes
évgyűrűit megszámloltad,
minden fedél forgó mozdulatlanság”*
MARION POSCHMANN

Vers, aminek az árnyéka a vetett ágy,
takarója a hűség, ha szeretővel
hál, egyszerűen csak lerúgja magáról,
két síri csend sose hasonlít egymásra.

Összekötözött kezek öleléskor, egy-
más szárnyát visszaigéző függetlenség,
szögesdrót darab az őrző anyanyelvben,
összecsavarozott testrészt, intimitás.

A valóság, a nemlét lerakata, nincs
külön tekintettel se térre, se időre,
az utolsó élő elefánt, amikor

megdobogtatja hatalmas talpával a

kiszáradt földet, porcelándarabokra
török, hull szét, Isten előbb megszámlolja,
szemügyre veszi külön-külön mindegyik
darabot, majd egy mély sóhajtással össze-

ragasztja, mint ahogy azt a tiltott alma-
fa leszakajtott termésével is tette,
mielőtt visszahelyezte a vén gyümölcs-
fára, ami életében egyszer terem.

Menjünk múzeumba

Thomas Shapcottnak

A legtöbb történet, amin mosolygok,
a múltban ráfizetéssel végződött,
az élmény mégis felülír mindent, máshogy
meséli mindenki, akinek része volt

benne, nem azért, mert rosszul emlékeznek,
hanem mert a fantázia a fekete
és a fehér dolgokkal lakik jól mindig
maradéktalanul, a fákon felejtett,

vagy az elsőnek leszakajtott almával.
Ha a végtelen bölcs Isten már mindennel
megajándékozott volna, nem az ő sze-
líd, tiszta képére lennék teremtvé.